

گزارش « ششمین » دوره‌می قرآنی در مسجد سیدالشهداء صلوات الله علیه:

(از ساعت ۱۹,۱۵ تا ۲۰,۱۵ - شنبه: اول مهر ماه ۱۴۰۲)

پرسش این جلسه **این** بود که: منظور از « **أَخْلَدَ إِلَى الْأَرْضِ** » در آیه زیر چیست؟

« **وَلَوْ شِئْنَا لَرَفَعْنَاهُ بِهَا وَ لَكِنَّهُ أَخْلَدَ إِلَى الْأَرْضِ ...** » (اعراف/۱۷۶)

(اگر او را لایق می‌دیدیم حتماً بالاترش می‌بردیم، اما او به زمین چسبید و زمینی شد ...)

ابتدا برای فهم اینکه ما « **أهل کجائیم** » پرسیدیم آیا همهٔ مردم « **مرغ** » اند یا **خروس**؟

حضار فرمودند: همه « **مرغ باغ ملکوتیم** » که « **موقتاً** » و برای « **بهشتی شدن** » به

این « **مهد** » آورده شدیم: {أَلَمْ نَجْعَلِ الْأَرْضَ مِهَادًا (نبا/۶)} و بزودی همه **برگردانده** می‌شویم.

اما متأسفانه « **اکثر مردم** » با غفلت از اینکه « **مرغ باغ ملکوتند** » و اینجا « **مسافر** »

و « **عازم آخرتند** » چنان به دنیا چسبیده‌اند که « **زمین گیر** » و انگار « **زمینی** » شده‌اند.

پرسیدیم: مهمترین « **نشانه آدم‌های خلود یافته در زمین** » چیست؟ دیدیم آنها:

اولا: « **متوقف** » اند یا « **پس‌رفت** » دارند و هیچ « **تحول معنوی** » در زندگی ندارند.

ثانیا: آنها از: پدر، مادر، همسر، فرزندان، بستگان، دوستان، همسایگان، همکاران، قرآن، نماز،

دعا، زیارت، نذر و حتی از « **خداوند** » هم « **توقع** » دارند و انگار از همه « **طلبکار** » اند.

پرسیدیم: « **راه نجات از خلود در زمین** » چیست؟ دیدیم قرآن « **دو راه حل** » دارد:

اول: « **تسبیح** » برای « **غرق نشدن در دنیا** ». (سباحه یعنی: شنا: غلبهٔ درون بر بیرون)

زیرا تسبیح نمی‌گذارد « **محبت مخلوق جای محبت خالق** » را در « **قلب فرد** » بگیرد.

راهکار دوم اسلام: « **تلاش دائمی برای بالا رفتن از نردبان** » است.

« **نردبان** » در زبان عربی همان « **معراج** » (بر وزن مِفعال که اسم ابزار) است.

و فقط « **نماز** » می‌تواند اسباب « **عروج** هر انسانی » را « **در هر شرائطی** » فراهم کند

و او را به « **بالاترین قله‌های معرفتی و اخلاق انسانی و کرامت الهی** » برساند.

البته مشروط به اینکه: « **إقامة** » نماز او « **آگاهانه** » و « **با توجه** » و « **دائمی** » باشد:

الَّذِينَ هُمْ عَلَى صَلَاتِهِمْ دَائِمُونَ (معارج/۲۳)